

Drumul sinuos al vechiului legământ

10 mai 2005

Robert J. Wieland

Proeminent printre președinții Conferinței Generale care au pledat pentru schimbare în biserică a fost fratele Robert H. Pierson. Consacrat total acestei cauze, a făcut tot ce a putut. Cu câteva decenii în urmă, el a dorit ca biserica să redescopere solia 1888, solia noului legământ, dar a avut loc conferința de la Palmdale din 1976, unde a fost convins să acorde sprijinul său “noii teologii” australiene, ca fiind calea spre redeșteptare. Tulburătoarele apeluri ale Consiliului Anual din 1973 și 1974 inspirate de el au fost uitate. Spiritul lumesc pe care dorea să-l combată a devenit astăzi copleșitor. Iar “noua teologie” ne păgubește de sute de pastori și de mii de membri ai bisericii. (Ea nu era adevărul noului legământ.)

Experiența Israelului din vechime este o ilustrație pentru experiența noastră. Îndreptățirea prin credință a lui Avraam ar fi trebuit să fie lumina călăuzitoare a misiunii mondiale a națiunii. “În tine vor fi binecuvântate toate semințiile pământului” (Geneza 12,3). Avraam nu a făcut nici o făgăduință; el doar a crezut făgăduința Domnului (15,6). Acea făgăduință a lui Dumnezeu era noul legământ.

Înainte de a le face cunoscut Legea la Sinai, cu “tunete și fulgere,” cutremur, foc și rubiconul mortal, Domnul a încercat să restabilească acel nou legământ cu urmașii lui Avraam: “Dacă vei asculta vocea Mea, și vei păstra (cultiva) legământul Meu (cel nou, făcut cu Avraam), îmi vei fi o comoară deosebită între toate popoarele” (Exodul 19,5).(2) Dintre toate națiunile lumii, ei trebuiau să fie “capul și nu coada” (Deuteronomul 28,13). Dar muntele Sinai a devenit răspântia destinului acestui popor, căci ei au refuzat noul legământ al îndreptării prin credință. În loc să spună Amin la făgăduințele lui Dumnezeu făcute lui Avraam (cuvântul din ebraică pentru amin este cred), poporul a propus un program de ascultare prin fapte: “Vom face tot ce a spus Domnul.” Acesta este legământul cel vechi. Poporul s-a angajat pe un drum lung și ocolit, care l-a dus în final la teribila faptă a răstignirii lui Hristos.

Se pare că David a înțeles că făgăduința noului legământ includea preeminență națională în lume: “Am dat o locuință poporului Meu Israel, și l-am sădit ca să fie statornic acolo și să nu mai fie tulburat, ca cei răi să nu-l mai nimicească... am îngenuncheat pe toți vrăjmașii lui” (1 Cronici 17,9.10).

Se pare că Solomon a înțeles și el pentru o vreme făgăduința, căci se ruga ca “toate popoarele pământului să poată cunoaște că Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El” (1 Regi 8,60). Cu alte cuvinte, aceasta însemna că nu trebuiau să apară imperii mondiale crude care să calce în picioare pământul, așa cum au fost Asiria, Babilonul, Medo-Persia sau Roma. Israelul ar fi rămas puterea benevolentă unică a planetei. Dar dictatura asiriană s-a ridicat să terorizeze lumea în 933 înainte de Hristos, aproape exact când împărații Roboam și Ieroboam au început să alunece în apostazie în 931. De atunci încoace, în Israel a existat rareori altceva decât eșecuri ale vechiului legământ, secol după secol. Două fenomene fantastice s-au dezvoltat paralel: Apostazia din ce în ce mai profundă din Iuda și Israel, alături de teroarea tot mai crescândă a Asiriei. Când apostazia poporului lui Dumnezeu a devenit aproape totală, supremația imperială, a Babilonului și apoi a Romei, a devenit universală.

Cine și-ar fi putut imagina câtă suferință a trebuit să suporte omenirea inutil! Și toate acestea ca rezultat direct al vechiului legământ pe care l-a asumat inutil Israel la Sinai. Această alegere fatală a fost începutul ocolului pe drumul durerii și al suferinței, dar care va ajunge, după secole, înapoi la îndreptățirea pe care a cunoscut-o Avraam. Nu există dovezi că vreunul dintre regii de după David au înțeles acest lucru. Poate Pavel a fost primul care a perceput semnificația istoriei lui Israel ca fiind un ocol care, în final, să ajungă la noul legământ făcut cu Avraam: “Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să putem fi socotiți neprihăniți prin credință” (Galateni 3,24).